

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma: A felperes: A felperes képviselője: Az alperes: Az alperes képviselője: A per tárgya:	6.Kf.700161/2026/5. felperes (felperes címe) dr. Mata Anett ügyvéd (jogi képviselő címe) Országgyűlési Őrség (1055 Budapest, Balassi Bálint u. 5.) személy9 egy. dandártábornok, parancsnok közszolgálati jogvita
A fellebbezést benyújtó fél:	felperes (38. sorszám)
A fellebbezéssel támadott határozat:	Fővárosi Törvényszék 6.K.702.498/2024/37. szám alatt kijavított 6.K.702.498/2024/35. számú ítélete

Í T É L E T

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatja, a perköltség összegét 254.293 (kétszázötvennégyezer-kétszázkilencvenhárom) forintra leszállítja; egyebekben helybenhagyja.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes az alperessel állt hivatásos szolgálati jogviszonyban, a munkáltató 2020. október 11-én született személynek gondozása céljából 2021. március 28. napjától 2023. október 11-ig illetmény nélküli szabadságot engedélyezett számára, és egyben a rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományának szolgálati jogviszonyáról szóló 2015. évi XLII. törvény (a továbbiakban: Hszt.) 77. § (1) bekezdés f) pontja alapján rendelkezési

állományba helyezte; 2023. október 12-től 2023. október 27-ig keresőképtelen állományban volt.

[2] A hatóság¹ 2024. január 1-től nem végezte tovább az alperes egészségügyi és pszichológiai alapellátását, emiatt 2023. szeptemberében az alperesnek önálló egészségügyi szolgáltatóként való működése érdekében szervezeti átalakítással új állománytáblázatban egy alapellátó pszichológus, alapellátó orvos, főasszisztens státuszok kialakításáról kellett gondoskodnia. Emellett az önálló egészségügyi szolgáltatói tevékenységének koordinálása, valamint a Működtetési Igazgatóságon megnövekedett adminisztrációs feladatok ellátására az alperes az igazgató közvetlen alárendeltségében a szervezési- és irányítási munkáját segítő, kiemelt főreferens státusz létrehozásáról is döntött. Ezt a státuszt a Személyvédelmi Igazgatóság Személyvédelmi Főosztály Személybiztosítási Csoportjában lévő több éve betöltetlen kiemelt főreferens státusz áthelyezésével javasolta megoldani. Az új állománytáblázat előkészítése 2023. szeptemberében elkezdődött, amelynek keretében az előterjesztést megküldték az hivatal²nak (a továbbiakban: hivatal), ahol az új státuszok kialakításához szükséges pénzügyi fedezetet személy³ jóváhagyta, az előterjesztést 2023. szeptember 11-én személy³, a hivatal főigazgatója támogatta, majd 2023. szeptember 11-én személy⁴ az hivatal elnöke jóváhagyta és egyúttal - a 2023. október 1-től hatályos - új állománytáblázatot aláírásával ellátta. Az alperes parancsnoka még ezen a napon a jóváhagyás tényéről szóban tájékoztatta személy⁵ működtetési igazgatót, majd 2023. szeptember 12-én az aláírt állománytáblázatot nyomtatott formában is átadta. A működtetési igazgató, mint az alperes humán igazgatási és pénzügyi feladatait végrehajtó szakterületeiért felelős parancsnokhelyettese 2023. szeptember 12-én az állománytáblázatot és az előterjesztést további ügyintézés céljából átadta személy⁶, az alperes Humánigazgatási Főosztály (főosztály) vezetőjének. Az állománytáblázat jóváhagyása és annak átvezetése érdekében az alperes szervezetében az illetékességgel és hatáskörrel rendelkező személyek 2023. szeptemberében tettek intézkedéseket. Ennek keretében a személyügyi nyilvántartó rendszerben (SZENYOR), valamint a központosított illetményszámfejtési rendszerben (KIRA) való átvezetése, továbbá a kiemelt főreferensi beosztás felajánlása érdekében a felperessel való kapcsolatfelvétel iránt intézkedtek.

[3] Az új struktúrát kialakító állománytáblázat 2023. október 1-jén hatályba lépett, azzal a Működtetési Igazgatóság igazgatójának közvetlen alárendeltségében létrehozott egy új kiemelt főreferens státuszt 2023. október 1-től, a Személyvédelmi Igazgatóság Személyvédelmi Főosztály Személybiztosító Csoportban az üres kiemelt főreferensi státuszt megszüntette. Ennek megfelelően az elektronikus táblázatot a főosztály aszerint módosította, hogy a Személyvédelmi Igazgatóságon a megszűnő kiemelt főreferensi státuszt kihúzta, míg a működtetési igazgató közvetlen alárendeltségében létrejövő új kiemelt főreferensi státuszt rögzítette.

[4] A főosztályon keresztül a felperes illetmény nélküli szabadsága megszűnésére és visszatérésére vonatkozó személyzeti egyeztetések elkezdődtek; a felperes személy¹, illetve saját betegsége miatt az alkalmassági vizsgálatokon az eredetileg kitűzött időben nem tudott megjelenni, ezért 2023. október 30-ára készítették elő a felperes alkalmassági vizsgálatait, és a rendelkezési állomány időközbeni elrendelését megszüntető, a működtetési igazgató közvetlen alárendeltségében lévő kiemelt főreferensi beosztásba helyezésre vonatkozó munkáltatói intézkedéseket.

[5] A felperes keresőképtelensége okán 2023. október 30-án vett részt az új munkakör betöltéséhez szükséges alkalmassági vizsgálaton, valamint a személyzeti egyeztető megbeszélésen, amelyről számlon a felek által jóváhagyólag aláírt jegyzőkönyvet vettek fel. Tájékoztatták arról, hogy az egészségi, pszichikai és fizikai alkalmasságot követően az alperes parancsnoka biztosítja a rendelkezési állományt megelőző szolgálati beosztással azonos besorolását, - a Működési Igazgatóság állományában az igazgató közvetlen alárendeltségében lévő - kiemelt főreferens beosztásban való továbbfoglalkoztatás lehetőségét, ehhez kapcsolódóan rögzítették a főreferensi szolgálati beosztáshoz kapcsolódó illetményének és egyéb járandóságainak (cafetéria juttatás, ruházati utánpótlás ellátmány) összegét, a még kivehető szabadságnapjainak számát, valamint azt is, hogy 2023. október 31-től 2024. január 19. napjáig 55 munkanap szabadságát kiadják. Az alperes átadta a felperes részére a szám2ú parancsba (a továbbiakban: jogviszonyt módosító parancs) foglalt 2023. október 30-ától kiemelt főreferens beosztásba helyezésről, a szolgálati jogviszony módosításáról és a rendelkezési állomány megszüntetéséről szóló okiratot, és az új munkakörre vonatkozó munkaköri leírást (szám3.).

[6] A felperes 2024. február 25-én szolgálati jogviszonyáról lemondott, mivel házastársa alperessel fennálló szolgálati jogviszonyának megszüntetése miatt a munkáltatóval vitás helyzetbe került, ezért megítélése szerint az alperesnél fennálló helyzete ellehetetlenült. Időközben a személy7 jogvitája kapcsán a 2024. március 27-én átvett állománytáblázatból arra a megállapításra jutott, hogy részére 2023. október 30-án felajánlott kiemelt főreferensi beosztás nem létezett, annak hiányában a felperes végzettségének, képzettségének megfelelő felajánlható beosztás sem volt, ezért megítélése szerint a személyzeti elbeszélgetésen elhangzottak helyett arról kellett volna tájékoztatást kapnia, hogy a munkáltató felmentési idő- és végkielégítés-, valamint a szabadsága megváltásának biztosításával felmenti.

[7] A felperes 2024. április 21. napján szolgálati panaszt terjesztett elő, melyben a személyzeti elbeszélgetésről készült jegyzőkönyvben tett elfogadó nyilatkozatát megtámadta, továbbá a jogviszonyt módosító parancs érvénytelenségére hivatkozott, arra tekintettel, hogy az jogszabályba ütközően semmis; az alperes a nem létező szolgálati beosztás biztosításával megtévesztette, a szolgálati jogviszonyát módosító állományparancssal pedig tévedésben tartotta. Kérte a parancs érvénytelenné nyilvánítását, a munkaköri leírás visszavonását, a szolgálati jogviszonyának felmentéssel való megszüntetését és a 4 hónap felmentési időre járó távolléti díj, 13 év szolgálati jogviszonyban töltött idő után 5 havi távolléti díjnak megfelelő végkielégítés és 55 napra járó szabadság késedelmi kamattal növelt összegű megváltását. A szolgálati panaszt az hivatal elnöke szám4ú határozatával elutasította, a felperes állításait valótlannak találta.

A módosított kereset és védírat

[8] A felperes a szolgálati panaszt elutasító határozattal szembeni módosított keresetében kérte a szolgálati beosztás felajánlásáról készült jegyzőkönyv, továbbá a jogviszonyt módosító parancs, valamint a munkaköri leírás megsemmisítését és e munkáltatói intézkedések jogellenességének jogkövetkezményeként az alperes 5 havi távolléti díjnak megfelelő 4.688.500 forint végkielégítés és kamata megfizetésére kötelezését. Kereseti érvelése szerint a Fővárosi Törvényszék 34.K.704.362/2023. számú, és ahhoz egyesített

34.K.704.366/2023. számú perekben csatolt 2023. szeptember 1-jei állapotnak megfelelő 2023. április 1-jén készült állománytáblázatból megállapította, hogy az alperesnél 2023. október 30-án felajánlott kiemelt főreferensi beosztás nem létezett, így a munkáltató által a nem létező beosztás felajánlása jogszabályba ütközik, amivel az alperes megsértette a Hszt. 77. §-ba foglalt kötelezettségét. Következésképpen a Hszt. 77. § (4) bekezdés szerint végkielégítésre vált jogosulttá, mert a jogviszonyát, - álláspontja szerint - felmentéssel kellett volna megszüntetni.

[9] A felperes nem vonta kétségbe az új állománytáblázat hivatal elnöke általi aláírását, ezáltal azt a tényt, hogy az jóváhagyásra került, ugyanakkor vitatta, hogy az állomány részére jogszerűen kihirdetésre került, valamint azt állította, hogy az októberi állománytáblázat nem lépett hatályba. Hivatkozott az Országgyűlési Őrség hivatásos állományát érintő humánigazgatási tárgyú szabályokról szóló 56/2012. (XI. 22.) BM rendelet (a továbbiakban: 56/2012. BMr.) 54. § (5) bekezdésére és kifogásolta, hogy az állománytáblázat nyilvántartásba vétele elmaradt. Nem fogadta el és súlyosan jogellenesnek tartotta az alperes által ügyviteli adminisztrációs hibaként hivatkozott 2023. október 1-jét megelőző iktatása elmaradását, erre tekintettel állította, hogy állománytáblázat 2023. október 1-jén nem lépett hatályba. Azt is sérelmezte, hogy jogszabályi felhatalmazás hiányában nem volt lehetőség új állománytáblázat létrehozására, mert az egészségügyi és pszichológiai csoport ténylegesen csak 2024. januárjától létezett. Érvelése szerint az októberi állománytáblához nem készült szervezeti és működési szabályzat (SZMSZ)- és ügyrendmódosítás, valamint az előző állománytábla hatályon kívül helyezésére sem került sor, amely megkérdőjelezte azt is, hogy az hivatalhoz felterjesztésre került volna. Létező állománytáblázat hiányában állítása szerint nem volt olyan új státusz, amelyre ki lehetett volna nevezni. Ellentmondásként hivatkozott arra, hogy az új állománytáblázat készítésének kötelezettsége az 56/2012.BMr. 55.§ (1) bekezdéséből következően az új szervezeti elem létrehozása miatt volt szükséges, azonban az egészségügyi csoport csak 2024. január 1-től jöhetett létre, emiatt nem volt lehetőség az új állománytáblázat 2023. október 1-jétől való elkészítésére, ezért a számára felajánlott új beosztás sem létezhetett. A peres eljárás folyamán kifogásolta az alperesi tanúk elfogulatlanságát, különösen arra tekintettel, hogy a periratot a vallomásuk előtt megismerték.

[10] Az alperes védiratában a kereset elutasítását és a felperes perköltségben való marasztalását kérte. Azzal érvelt, hogy az új állománytáblázat 2023. október 1-től való módosítása folytán tartalmazta a felperesnek felajánlott kiemelt főreferensi státuszt. Elismerte, hogy adminisztratív hiba miatt az új állománytáblázatot sem manuálisan, sem a Robotzsaru rendszerben nem iktatták, amit csak 2024. novemberében történt ellenőrzés során ismertek fel és ekkor haladéktalanul intézkedtek a hiba kijavítása iránt. Ugyanakkor ettől függetlenül az hivatal elnöke által 2023. szeptember 11-én jóváhagyott, és annak megfelelően a humánigazgatási és pénzügyi feladatokat ellátó személyzet gondoskodott az állománytáblázatban foglalt módosítások központi nyilvántartó rendszerekben (SZENYOR, KIRA) való rögzítéséről. Erre tekintettel a felperes rendelkezési állományának a megszüntetése és a kinevezésének módosítása folytán a SZENYOR és a KIRA rendszerben való rögzítést követően részére az illetménye automatikusan számfejtésre került, amely alapján a felperes 2024. február 25-én történő lemondásáig az illetményét megkapta. Az iktatás elmaradása önmagában nem jelenti, hogy az állománytáblázat ne jött volna létre, vagy annak adattartalma ne lenne valós, és a felperes részére felajánlott beosztás ne létezne. Az hivatal elnökének jóváhagyása és kiadmányozása alapján az állománytáblázat, szándéka szerint 2023. október 1-jével hatályba lépett. Nem volt relevanciája, hogy az alperes

egészségügyi szolgáltatói tevékenységre csak 2024. január 1-jétől kapott hatósági engedélyt, e tevékenység 2024. január 1-jétől való megkezdéséhez elő kellett készíteni az állománytáblázatban az új álláshelyek átvezetését, biztosítani kellett a pénzügyi fedezetet az új beosztáshoz kapcsolt illetményekre, valamint azok pályázat útján való betöltését; az új feladatellátás megkezdéséhez el kellett kezdeni hamarabb a felkészülést, amely indokolta 2023. őszén a változtatások állománytáblázatba való átvezetését.

A felperes érvelésével szemben kiemelte, hogy a közfeladatot ellátó szervek iratkezelésének követelményeiről szóló 335/2005. (XII. 29.) Korm. rendelet (a továbbiakban: 335/2005.Kmr.) 2. § 18. pontja, 14. § (4) bekezdése alapján az iktatás célja, az ügyintézés folyamata és az iratok szervezeten belüli útjának pontos követhetősége, ellenőrizhetősége, az iratok hollétének megállapíthatósága, nem pedig a kiadmányozott iratok hitelességének az igazolása. Az iktatás hiánya nem befolyásolta az új állománytáblázat joghatás kiváltására való alkalmasságát. Hangsúlyozta, hogy 2023. szeptember 11. és október 1. között az új állománytáblázat az állománnyal közlésre került. Az, hogy az SZMSZ és az Ügyrend módosítása, az új egészségügyi szolgálati tevékenység ellátására való kötelesség 2024. január 1-jétől vált hatályossá, az a felperesnek felajánlott főreferensi beosztás létezésére semmilyen kihatással nem volt.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[11] Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét megalapozatlanság miatt elutasította. Ítéletét a Hszt. 2. § 4. pontjára, 77. §-ának (1)-(4) bekezdésére, a 335/2005. Kmr. 2. § 18. pontra, 14. § (4) bekezdésére, 53. § (1) bekezdésére, az 56/2012. BMr. 54. § (4)-(5)-(6) bekezdésére, 55. § (1)-(4) bekezdésére, azt államháztartásról szóló törvény végrehajtásáról szóló 368/2011. (XII.31.) Korm. rendelet (a továbbiakban: 368/2011. Kmr.) 13. § (1) és (5) bekezdésére alapította.

[12] Mindenekelőtt rögzítette, hogy kizárólag olyan munkakör betöltésére van lehetőség az alperesnél, amely a rendvédelmi szerv állománytáblázatában szerepel. A per eldöntése során annak tulajdonított jelentőséget, hogy 2023. október 30-án hatályos állománytáblázatban szerepelt-e a felperes részére felajánlott kiemelt főreferensi beosztás, ezért nem találta relevánsnak azt a kérdést, hogy az állománytáblázat módosításának, vagy új állománytáblázatnak kellett volna tartalmaznia a felajánlott beosztást, mivel e körülmény nem hatott ki a beosztás létezésére. Megjegyezte, hogy a korábban hatályos állománytáblázathoz képest két változtatás történt: egyrészt az egészségügyi csoport, és ahhoz tartozó három szolgálati beosztás létrehozása, másrészt átcsoportosították a kiemelt főreferensi beosztást a Személyvédelmi Igazgatóságról a Működtetési Igazgatósághoz. Míg az egészségügyi csoport létrehozása egy teljesen új szervezeti elem létrehozását jelenti, amely új állománytáblázat létrehozását és az hivatal elnökének jóváhagyását feltételezi, addig a főreferensi beosztás átcsoportosításához a parancsnok által jóváhagyott állománytáblázat módosítása is elegendő. E két változtatásra egyszerre került sor, emiatt az elsőfokú bíróság megállapította, hogy az hivatal elnökének jóváhagyásával a jogszabály szerint egy új állománytáblázat jött létre, azonban elfogadhatónak találta azt, hogy az alperes arra az állománytáblázat módosításaként hivatkozik, mivel annak teljes átírása nem valósult meg, és a módosítások nem a teljes állományt érintették.

[13] A törvényszék nem fogadta el a felperes érvelését, miszerint az állománytáblázat, - az iktatása elmaradása miatt - a beosztás felajánlásakor nem létezett. E mulasztást a 335/2015. Kmr. 14.§ (4) bekezdésében rögzített célból kiindulva nem találta olyannak, ami kihatott volna az állománytáblázat létezésére, az iktatás ugyanis nem jelent hitelesítést; a hitelesség igazolására az hivatal elnökének aláírása és a pecsétje nyújtott garanciát. Az alperesi SZMSZ és ügyrend későbbi, 2024. január 1-jétől való módosítása ugyanígy nem hatott ki a 2023. október 30. napjával felajánlott kiemelt főreferensi beosztás létrejöttére. Ezek a szabályzatok az új (egészségügyi és pszichológiai csoport) szervezeti egység működésének a rendje szempontjából bírnak jelentőséggel. Az új csoport feladatait az alperesnek 2024. január 1-jétől ténylegesen el kellett látnia, emiatt már rendelkeznie kellett azokkal a tárgyi feltételekkel és személyi állománnyal, amelyek a feladat végrehajtásához szükségesek. Következésképpen a tényleges tevékenység megkezdését megelőzően fel kellett készülni a feladatra, amelyhez az állománytáblázatot is hozzá kellett igazítani; új állománytáblázat nélkül az alapfeladatellátás tényleges megkezdése előtt az alperes nem intézkedhetett volna új álláshelyek betöltésére vonatkozó pályázattal, amelynek következtében a tényleges működés később valósulhatott volna meg.

[14] Kifejtette továbbá, hogy a korábbi állománytáblázat, az új hatálybalépésével automatikusan hatályát veszti; nem az alperes feladatkörébe tartozik az állománytáblázatnak hivattal általi nyilvántartásával kapcsolatos bármilyen intézkedés, vagy annak őrzésével kapcsolatos teendő. Az elsőfokú bíróság itt is azt hangsúlyozta, hogy a perben annak volt jelentősége, hogy 2023. október 30-án a felperes részére felajánlott kiemelt főreferensi beosztás létezett, vagy sem. Ebből a szempontból pedig az állománytáblázatnak az hivattal általi őrzése nem bírt relevanciával, az nem hatott ki az állománytáblázat hitelességére, hatályosulására és létrejöttére. Az alperes megtette a szükséges intézkedéseket annak érdekében, hogy az állománytáblázatba foglalt változtatások a SZENYOR és a KIRA rendszerekben átvezetésre kerüljenek.

[15] Az hivatal elnökének 2023. szeptember 11-i jóváhagyásával ellátott, 2023. október 1-jétől hatályos állománytáblázatban a működtetési igazgató közvetlen alárendeltségébe tartozó kiemelt főreferensi beosztást rendszeresítették, így a felperes részére egy létező beosztást ajánlottak fel.

[16] Az elsőfokú bíróság tényállását a becsatolt okirati bizonyítékok, valamint a lefolytatott bizonyítási eljárás anyaga (tanúvallomások) alapján állapította meg. A tanúk elfogultságára vonatkozó felperesi kifogásokat nem találta megalapozottnak, megítélése szerint a tanúk és a törvényes képviselők olyan kérdésekben nyilatkoztak az elsőfokú per során, amelyekről a felkészítés nélkül is tudomással bírtak, hiszen saját munkakörükről, saját maguk által rendszeresen ellátott munkaköri feladatokról a személyügyi rendszer működéséről és nyilvántartásokról számoltak be. Nem találta megalapozottnak, hogy a tanúk saját állításaikkal szemben ismerték volna a teljes peranyagot. Szükségtelennek tartotta és ezért mellőzte a felperes további bizonyítási indítványát a számfejtést illető KIRA rendszer metaadatai beszerzésére.

[17] A pervesztes felperest kötelezte az alperesnél felmerült elsőfokú perköltség megfizetésére a Kp. 35. § (1) bekezdése, a Pp. 83. § (1) bekezdése, valamint a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi és kamarai jogtanácsosi költségről szóló 17/2024. (XII. 9.)

IM rendelet (a továbbiakban: IMr.) 2. § (3) bekezdése alapján, amelynek mértékét nem találta eltúlzottnak, figyelemmel a jogi képviselő kifejtett munkájára, valamint a bizonyítás terjedelmére.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[18] Az elsőfokú ítélettel szemben a felperes nyújtott be fellebbezést, amelyben elsődlegesen az elsőfokú ítélet megváltoztatását és az alperes kereset szerinti marasztalását kérte, másodlagosan az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra kötelezését, harmadlagosan az elsőfokú bíróság perköltségre vonatkozó rendelkezésének hatályon kívül helyezésével történő megváltoztatását kérte. A fellebbezésben másodfokú perköltséget kért, amit a jogi képviselő felperessel kötött megbízási szerződése alapján számított fel.

[19] A felperes anyagi- és eljárásjogi jogszabálysértést egyaránt állított.

[20] Az elsőfokú ítélet eljárásjogi hibái körében elsőként az ítélet [51]-[52] bekezdéseiben foglaltakat vitatta, mivel a tanúként kihallgatott személyek arról nyilatkoztak, hogy nem ismerik a per teljes iratanyagát, ugyanakkor az alperes utóbb elismerte, hogy a tanúk azt mégis megismerték elejétől a végéig, őket felkészítették. Mindezt főként arra alapozta, hogy a tanúként meghallgatott személyek tekintetében előzőleg beadott nyilatkozatok sem saját vallomásukat tartalmazzák, azokat az alperes nyilatkozatának kell tekinteni, aki azt a szigorú függelmi rendben álló tanúkkal aláíratta, és az alperes törvényes képviselőjének jóváhagyásával csatolták a periratokhoz.

[21] E lényeges eljárási szabálysértés körében a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 3. § (1) bekezdésének, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 4. § (4) bekezdésének és 5. §-ának sérelmével az alperes rosszhiszemű pervitelét állította és a szükséges jogkövetkezmények alkalmazását kérte.

[22] A tanúvallomások közötti ellentmondás fennállására is hivatkozott; állította, hogy az alperesi nyilatkozatok hiteles dokumentumokkal nem kerültek alátámasztásra, az alperes az őt terhelő bizonyítási kötelezettségnek nem tett teljeskörűen eleget, az állománytáblázaton önmagában az hivatal elnökének aláírása nem bizonyítja, hogy az állománytáblázat és a felperesnek felajánlott beosztás megfelelő formában 2023. október 30-án létezett, ugyanis ahhoz szükséges lett volna annak az állománytáblázat felterjesztésétől annak iktatásán keresztül a kihirdetéséig, illetve az hivattal felé tett minden mozzanat bizonyítása. Az alperes csupán az új állománytáblázaton az hivatal elnökének aláírását tudta prezentálni.

[23] Vitatta személy9 tanúvallomását, amelyben tagadta, hogy hozzá bármilyen jelzés érkezett volna a felperes munkába való visszatérítésével kapcsolatos problémáról, mivel okirattal igazolta az alperes, hogy tájékoztatásra került a tanú az állománytáblázat iktatásának elmaradásáról, amit aláírásával is hitelesített. személy5 tanúvallomásával önmagában az az

állománytáblázat felterjesztésének menetét az alperes nem tudta hitelt érdemlően igazolni. személy⁸ tanúvallomását sem tartotta elegendőnek az új állománytáblázat megfelelő módon történő módosításának igazolására.

[24] Az új állománytáblázat létezésével kapcsolatban vitatta az elsőfokú ítéletnek a KIRA rendszerből történő metaadatok bizonyítása mellőzésére vonatkozó [53] bekezdésében tett megállapítását. Hozzátette, hogy a perben nem csupán a KIRA rendszerből kértek metaadatokat, hanem minden az alperes által becsatolt bizonyítékra, köztük a Robotzsaru rendszerből azon adatokat érintően, amelyekből nyomon követhető lett volna, hogy az új állománytáblázatot mikor és hogyan terjesztették fel a hivatalhoz, az hogyan és mikor érkezett vissza az alpereshez, mikor lett iktatva.

[25] Az anyagi jogi jogszabálysértés körében arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság az állománytáblázat iktatásának elmaradását nem értékelhette volna egyszerű adminisztratív hibaként. Ekörben az 56/2012. BMr. 54. §-ának (3), (5) bekezdésében foglaltak sérelmét jelölte meg. Az alperes nem bizonyította az elsőfokú eljárás során, hogy az új állománytábla nyilvántartásba vételéhez szükséges felterjesztés megtörtént. Nélkülözhetetlennek tartotta az alperes részéről az iktatás meglétét, az állománytábla felterjesztésének iktatókönyvön keresztüli nyomon követését, majd a Robotzsaru rendszerben való digitalizálását és rögzítését, amely során iktatószámot kap. Az alperes az ítélet szerint is csupán a digitalizálást tudta bizonyítani, azt is csupán saját nyilatkozatával, nem pedig a felperes által indítványozott Robotzsaru metaadatokkal. A fellebbezésében ehhez kapcsolódóan bizonyítási indítvánnyal élt, melyben kérte, hogy az alperes csatolja arra vonatkozó dokumentumát, mely igazolja, hogy 2023. október 1-jétől hatályos állománytáblázatot, annak jóváhagyását követően az alperes humánigazgatása az hivattalla személyügyi szervének megküldte, valamint kérte, hogy mutassa ki azt is, hogy ki, mikor, milyen számon küldte meg, illetve azt az hivattalla milyen azonosítószámon tartja nyilván. Mindennek azért tulajdonított kiemelt jelentőséget, mert a hivatalnak az állománytáblázatot, annak hatályon kívül helyezését követő 50 évig kezelnie kell, annak visszakereshetősége és beazonosítása, egyéb hitelessége érdekében. Azt is állította, hogy az állománytáblázat, mint az hivatal elnöke által jóváhagyott normatív intézkedés egészen addig nem hatályos, amíg a jóváhagyás után azt nem iktatták, nyilvántartásba nem vették, és ki nem hirdették. Mindez az hivatalának SZMSZ 34. § c), d) pontjából is következik.

[26] Helytelennek tartotta továbbá az elsőfokú bíróság ítéletének [31] bekezdésében foglalt álláspontját, miszerint nem tulajdonított jelentőséget annak, hogy az állománytábla módosítására, vagy új állománytábla létrehozására került sor. Azzal érvelt, hogy az alperes által az állománytáblázat módosításként való megnevezése ellenére az új állománytáblázatnak minősül az 56/2012. BMr. 55.§ (1) bekezdése alapján, mivel új szervezeti elem jött létre (egészségügyi csoport), azon kívül pedig plusz egy beosztás került átcsoportosításra. Szerinte az új állománytáblázat 2023. október 1. napjával való elkészítésére az alperesnek jogszabályi lehetősége nem volt, mert az új szervezeti egység csak 2024. január 1-jétől működött, az ezt rögzítő állománytáblázat is ugyanezen időponttal jöhetett létre, ahogyan 2024. január 1-jétől került módosításra az SZMSZ és az ügyrend is, amelyek egy időponthoz kapcsolódtak. Olyan állománytáblázat, amely pedig nem az új szervezeti elem létrehozásáról, csupán a felperesnek felajánlott átcsoportosított új beosztást érintően került volna módosításra, nem készült, ilyenre az alperes sem hivatkozott. Fenti érvelés kapcsán jogszabálysértés körében az 56/2012. BMr. 54. §-ában foglalt, különösen annak (2) bekezdés ba), bb) pontjában, valamint a Hszt. 2. § 4.

pontjában található rendelkezések megsértésére hivatkozott az állománytáblázat tartalmi kritériumait, elemeit illetően.

[27] Az állománytáblázat módosítása és új állománytáblázat létrehozásával kapcsolatos elsőfokú ítéleti megállapítások közötti ellentmondásként hivatkozott annak [32] és [39] bekezdéseiben foglaltakra. A törvényszék megállapította, hogy az alperesnél az állománytábla módosításával két változás történt, azaz létrejött egy új szervezeti egység és három beosztás került rendszeresítésre, továbbá egy kiemelt főreferensi hely átcsoportosítása történt, ugyanakkor az ítélet [39] bekezdésében megállapítja, hogy az ügyrendet és az SZMSZ-t csak az új szervezeti egység létrejötte miatt kellett módosítani, azonban a felperes által betöltendő beosztás átcsoportosításával nem kapott az alperes új alaptevékenységet. E megállapításból a felperes arra következtetett, hogy nem két változás történt az állománytáblázatban, csupán a felperes beosztása lett átcsoportosítva, ami miatt nem volt szükséges az SZMSZ és az ügyrend módosítása. Mindezek alapján – ahogy az elsőfokú peres eljárásban is – azt állította, hogy amennyiben az új egészségügyi csoport csak 2024. január 1-jén jött létre, akkor jogszerűen az állománytáblázat nem kerülhetett módosításra, mert nem volt meg a jogszabályi alapja, vagyis az nem lépett hatályba, a felperes beosztása nem került át a működési igazgatóság alá, tehát jogszerűen az alperes nem tudott a felperes részére új beosztást felajánlani. Mindezek alapján állította, hogy a felperes beosztását tartalmazó állománytábla jogszabályba ütközik, az semmis, az elsőfokú bíróságnak azt a Kp. 85. § (3) bekezdése alapján észlelnie kellett volna. Semmis dokumentum alapján a felperesnek beosztást nem lehetett volna sem felajánlani, sem látszólagosan biztosítani. Megjegyezte, hogy a MÁK felé az illetményére keretösszeg rendelkezésre állt, így nem kellett semmilyen nyilatkozatot az alperesnek a MÁK felé tennie, és így oldotta meg, hogy a felperes illetményt kapjon.

[28] Egyéb téves anyagi jogi megállapításként kifogásolta az elsőfokú ítélet [42] bekezdésében foglaltakat, miszerint csak rendszeresített beosztást lehet megpályáztatni, hiszen ezt cáfolja az a tény, hogy a 2024. január 1-jével létrejövő egészségügyi csoportba kinevezésre kerülő személyekkel (orvos, asszisztens) már 2023. októberében megkötötték a munkaszerződéseket azzal, hogy az majd csak januárban lép hatályba. Vitatta továbbá a törvényszék ítéletének [45] bekezdésében foglalt megállapítását, hogy az új állománytáblázat hatálybalépésével automatikusan a régi hatályát veszítené, az 56/2012-es BM rendelet szabályainak megfelelő eljárással [54. § (5) bekezdés] ugyanis az hivatalának nyilvántartási eljárásában nem automatikusan helyeződik hatályon kívül a hozzá felterjesztett új állománytáblázat során a régi, hanem egy hatályon kívül helyező aktussal; másrészt feltételezte, hogy azért nem került hatályon kívül helyezésre az előző állománytábla, mert az új állománytábla végül nem is lépett hatályba. Az elsőfokú ítélet [48] bekezdésében tett megállapítását is kifogásolta, miszerint a 2023. szeptember 11-én kiadmányozott állománytáblázat ettől a pillanattól fogva létezett, a hatálybalépésének időpontja a dokumentum szerint 2023. október 1. volt, ezzel ellentétben állapította meg a [39] bekezdésében, hogy az állománytáblával új állománytáblázatban létrehozott szervezeti egység 2024. január 1-jén jött létre, tehát nem 2023. október 1-jén. Hangsúlyozta, hogy az állománytábla az egészségügyi csoporttal és ahhoz rendszeresített beosztásaival nem léphetett hatályba 2023. október 1. napján, két időpontban nem tud létrejönni egy szervezeti egység.

[29] Az elsőfokú bíróság által megállapított és a felperest terhelő elsőfokú perköltség kapcsán jogszabálysértésként hivatkozott arra, hogy az elsőfokú bíróság az IMr. 2. § (3) bekezdése alapján tévesen állapította meg a perköltséget, mert a jelen eljárásban az elsőfokú perköltségre a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségről szóló 32/2003. (VIII.22.)

IM rendelet (a továbbiakban: régi IMr.) alapján kellett volna eljárnia, ezért a döntése a perköltségre vonatkozó részében jogszerűtlen, másodlagosan a perköltség mértékét eltúlzottnak találta, és annak csökkentését tartotta indokoltnak, tekintettel arra, hogy az alperes részéről nem kellett, hogy az ügy bonyolult legyen, hiszen saját nyilvántartásában és működése körében a meglévő adatok, információk alapján kellett nyilatkozatot tennie.

[30] Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását és a felperesnek másodfokú perköltségben való marasztalását kérte a régi IMr. 3. § (5) bekezdése alapján.

[31] A kifogásolt eljárási szabálysértésekkel összefüggésben elsőként azt hangsúlyozta, hogy nem járt el rosszhiszeműen. A nyilatkozatot tevő tanúk közül azon munkatársak részére, akiket a felperes kifogásolt, összeállított egy a peres anyagot tartalmazó munkaanyagot, hogy az általuk előzetesen elkészített adatszolgáltatásokat átnézzék, nyilatkozatukat és az ehhez kapcsolódó adatokat áttanulmányozhassák, de ez sem volt kötelező számukra. Csupán lehetőségként biztosította részükre, hogy a közel két évre visszanyúló adatok áttekintése érdekében emlékeztetüket felelevenítsék, ennyi idő távlatából ugyanis nem várható el, hogy minden részletre emlékezzenek. Ezzel a Kp. 3. § (1)-(2) bekezdésében az eljárás koncentrált befejezését és a tényekről való valóságnak megfelelő nyilatkozatok megtételét segítették elő. A tanúk peranyagismeretére vonatkozó tárgyaláson tett nyilatkozata valós, másrészt mind az írásbeli, mind a szóbeli nyilatkozatuk kizárólag szakterületüket érintő munkavégzésre vonatkozó tényeket tartalmazzák. Így valótlan állításnak tartotta, hogy a tanúk megismerték volna a per teljes iratanyagát. Rámutatott arra is, hogy a felperes a nyilatkozatok megtételének körülményeire vonatkozó kifogását az elsőfokú eljárásban fel sem hozta, és a tanúvallomáskor a nyilatkozatok megtételének körülményei tisztázására irányuló kérdést sem tett fel, így utóbb erre álláspontja szerint a Pp. 373. §-ára is figyelemmel már nem hivatkozhat. A tanúk a felperes állításával szemben egybehangzó, ellentmondásmentes nyilatkozatot tettek, azt nem cáfolja a felperes által fellebbezésében kiragadott egy-egy mondat.

[32] A peradatok és a bizonyítékok alapján megállapítható volt, hogy az állománytáblázat 2023. október 1-jén az alperesnél az állománytáblázatok változását érintő szokásos eljárásrendnek megfelelően hatályba lépett, és tartalmazta a felperesnek felajánlott kiemelt főreferensi beosztást, amely jogszerűen került 2023. október 30-án felajánlásra. Hangsúlyozta továbbá, hogy a tanúk, mint alperesi munkatársak, akik munkakörüknél fogva a peres eljárás előzményeivel tisztában voltak, nyilatkozataik elfogulatlanságát nem érinti, hogy ismerhették a peres felek előadásait és azt, hogy emiatt nyilatkozatuk a törvényes képviselők nyilatkozatával egyenértékű, mivel a törvényes képviselő tényállítás, bizonyíték és bizonyítási indítványok tekintetében hatályos nyilatkozatot tehet [Pp. 191. § (4) bekezdése].

[33] Az alperes a felperes által kifogásolt anyagi jogi jogszabálysértések kapcsán hangsúlyozta, hogy az állománytáblázat iktatásának célja nem a szabályosan kiadmányozott iratok hiteleségének az igazolása, ugyanis a 335/2005. Kmr. 53. §-a szerint a papíralapú irat akkor minősül hiteles kiadmánynak, ha az arra jogosult személy sajátkezűleg aláírja, és az aláírása mellett azon a szerv hivatalos bélyegzőlenyomata is szerepel. Ennek a vitatott állománytáblázat megfelelt, mert az hivatal elnöke, mint a kiadmányozásra jogosult közjogi méltóság sajátkezű aláírásával és a hivatalos bélyegző lenyomatával ellátott előterjesztése

hiteles okiratnak minősül, és mint ilyen, alkalmas volt arra, hogy ez alapján az alperes a szükséges munkajogi és személyügyi, szervezési intézkedéseket, valamint az ehhez kapcsolódó ügyviteli feladatokat elvégezze. Az alperes elismerte annak tényét, hogy a Robotzsaru (RZS) rendszerben az hivatal elnöke által jóváhagyott állománytáblázat a visszaérkezést követően nem került iktatásra, erre vonatkozóan az elsőfokú eljárásban az iktatás elmaradásával összefüggő ügyviteli hiba kivizsgálására és intézkedések megtételre csatolt okirati bizonyítékokat. Kiemelte, hogy az elsőfokú eljárásban tisztázták, hogy a saját készítésű iratokat nem kell érkeztetni, iktatásra a kiadmányozást követően kerülhet sor; az iratok átadás-átvétele átadókönyvben, belső kézbesítő könyvben dokumentált. Az alperes egyetértett az elsőfokú bíróság azon megállapításával, hogy az állománytáblázat módosítására vonatkozó felterjesztés eljutott az hivatal elnökéhez, aki azt jóváhagyólag aláírta, így ekörben további bizonyításra az eljárás során nem volt szükség.

[34] Az elsőfokú eljárásban igazolta, hogy az állománytáblázat változása a SZENYOR és a KIRA rendszerben is rögzítésre került. Rámutatott, hogy a felperes fellebbezésében összemosza az állománytáblázat jóváhagyás céljából az hivatala útján az hivatal elnökéhez történő felterjesztésére, és az 56/2012. BMr. 54. § (5) bekezdésében szabályozott, a már jóváhagyott (hatályosult) állománytáblázat hivatali részére történő felterjesztésre vonatkozó eljárásrendet, amelynek az állománytáblázat hatályosulása szempontjából nincsen relevanciája, tehát nem volt jelentősége, és nincs összefüggés a között, hogy a felperes által indítványozott és megjelölt bizonyítandó tény, valamint a hatályba lépett állománytáblázatot az alperesen kívüli, jelen eljárásban nem szereplő hivatala is nyilvántartásba vette, vagy azt hogyan kezeli. Az állománytáblázat 2023. október 1-jei hatályba lépését az alperes bizonyította, melynek végrehajtására az alperes parancsnoka, mint munkáltatói jogkör gyakorlója adott utasítást az állományba tartozó személyek részére.

[35] Megalapozatlannak találta, hogy ne lett volna jogszabályi lehetőség a 2023. október 1-jétől hatályos állománytáblázat készítésére. Hangsúlyozta, hogy a felperesnek felajánlott kiemelt főreferensi beosztás csupán létszám-átcsoportosítást indokolt volna, miután azonban az egészségügyi és pszichológiai csoport létrehozásával az 56/2012. BMr. 55. § (1) bekezdés aa) alpontja szerint új szervezeti elem létrehozásáról kellett rendelkezni, és mindkét intézkedés 2023. október 1-jétől indokolt volt, ezért az 56/2012. BMr. 55. § (3) bekezdése szerinti magasabb szintű, elnöki hatáskörbe tartozó engedélyezési eljárás lefolytatása vált szükségessé, következésképpen új állománytáblázat jött létre 2023. október 1-jétől. Hangsúlyozta azt is, hogy az egészségügyi és pszichológiai csoport létrejöttét és működését, - bár nem jelen per tárgya - az elsőfokú bíróság részére a felperes vitatására részletesen előadta. Hangsúlyozta azonban, hogy a felperes részére biztosított kiemelt főreferens beosztás a működtetési igazgató közvetlen alárendeltségében, és nem az egészségügyi és pszichológiai csoportban kapott helyet, mint ahogy a munkakörnek csak egy kis szeletét képezte ezen csoporttal kapcsolatos feladatellátás, nagyrészt azt az alperes Működtetési Igazgatóságán megnövekedett feladatok indokolták. Az egészségügyi és pszichológiai csoport is 2023. október 1-jei hatállyal jött létre, a 2024. január 1-jei időpont a szakterület önálló egészségügyi szolgáltatóként történő működésére vonatkozó hatósági engedély kiadásának időpontját jelenti. Helyesnek tartotta az elsőfokú ítéletet, mivel a működésre vonatkozó személyi, tárgyi és szakmai feltételeket nyilvánvalóan az alperesnek már 2024. január 1. előtt biztosítania kellett, ezért az egészségügyi szakterület vonatkozásában jóváhagyott munkaköröket és beosztásokat tartalmazó állománytáblázattal is rendelkeznie kellett. Megjegyezte, hogy a működési engedély nélkül is foglalkoztatható lett volna munkavállalóként az egészségügyi személyzet, azonban a 2024. január 1-jétől való foglalkoztatásuk oka, hogy ugyanazon személyek

folytatták az alapellátást az alperesnél, mint az egészségügyi szolgáltatónál, akiknek a korábbi jogviszonya 2023. december 31-én szűnt meg a hatóságlnél. A működés kialakításához szükséges feladatokat megbízási szerződés alapján foglalkozás-egészségügyi szakember látta el, amelyhez a pénzügyi fedezetet a 2023. október 1-jén hatályba lépett állománytáblázat biztosította.

[36] Az ellenkérelmében azt is hangsúlyozta, hogy egyébként az állománytáblázatnak 2024. január 1-jétől ismételt módosítása vált szükségessé, ugyanis költségvetési kiadás elvonásával 24 tartósan üres álláshely megszüntetésre került. Az SZMSZ módosításával kapcsolatban hangsúlyozta, hogy az alperes önálló egészségügyi szolgáltatói tevékenység ellátására 2024. január 1-jétől vált jogosulttá, és ezért ettől az időponttól került kiadásra a kormányhivatal részéről a működési engedély, így az alapító okirat és az ezzel összefüggő SZMSZ módosítása is ehhez az időponthoz igazodott. Egyébként az SZMSZ és az ügyrend az alperes, mint költségvetési szerv esetén meghatározza a vonatkozó eljárásrendeket és hatásköröket, munkafolyamatokat, ezekből a per tárgyát képező kiemelt főreferensi beosztás léteire vonatkozó releváns jogi következtetés nem vonható le.

[37] Minden alapot nélkülözőnek tartotta a felperes azon hivatkozását, hogy a MÁK felé a keretösszeg rendelkezésre áll, nem kellett külön semmilyen nyilatkozat ahhoz, hogy a felperes illetményt kapjon, az alperes ugyanis a perben igazolta, hogy a számfejtési adatoknál a működtetési igazgatóság, és nem más osztály szerepel; az illetményszámítás alapját a Működtetési Igazgató közvetlen alárendeltségében lévő kiemelt főreferensi beosztás adta, amelyet a számfejtési adatok is tükröznek. Végül megjegyezte, hogy a felperes sem a keresetében, sem pedig a peres eljárás alatt nem hivatkozott az állománytáblázat semmisségére, mindvégig az új állománytáblázat 2023. október 1-jei hatállyal való hatálybalépését vitatta azzal, hogy az csak 2024. január 1-jével történhetett meg. Nem tartotta indokoltnak a vitatott perköltség hatályon kívül helyezését annak ellenére, hogy nem a megfelelő jogszabályi hivatkozásra alapította az elsőfokú bíróság az ítéletét, a bizonyítási eljárás során tett cselekményeket indokoltnak tartotta, valamint megjegyezte, hogy a felperes a peres eljárás során úgy nyilatkozott, hogy a jogi képviselő nem tartozik áfakörbe, míg a fellebbezésében ennek ellentmondóan áfával együtt kérte annak megállapítását.

A másodfokú bíróság döntése és annak jogi indokai

[38] A fellebbezés a per főtárgyát tekintve nem alapos, míg a perköltséget érintő kisebb részben alapos.

[39] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet a Kp. 108. § (1) bekezdése alapján, kizárólag a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között vizsgálta felül; ennek során az elsőfokú bíróság a per érdemét illetően a helyesen felhívott jogszabályi rendelkezések mellett, azok megfelelő alkalmazásával, és értelmezésével érdemben helytálló döntését a fellebbezésben foglaltakra is tekintettel az alábbi kiegészítéssel és indoklással részben helybenhagyta, jogszabálysértés okán a perköltségre vonatkozó rendelkezését megváltoztatta.

[40] Mindenekelőtt rögzítendő, hogy a Fővárosi Ítéltábla vizsgálódásának irányát egyfelől a Kp. 100. § (2) bekezdés b) pontjára figyelemmel a fellebbezést megalapozó jogszabálysértés, a fellebbezésben pontosan megjelölt – a felperes állítása szerint az elsőfokú bíróság által megsértett – jogszabályhelyek határozták meg. A Kp. 100. § (2) bekezdése helyes értelmezésével kapcsolatban a Kúria már több ízben (Kfv.VII.37.422/2020/8. – BHGY K-KJ-2020-404, Kfv.VII.37.651/2020/6. – BHGY K-KJ-2020-385) hangsúlyozta, hogy ezeknek az együttes törvényi feltételeknek a fél akkor tesz eleget, ha egyrészt a megsértett jogszabályhelyet konkrétan megjelöli, másrészt a hivatkozott jogszabálysértést tartalmilag is körülírja, az arra vonatkozó jogi álláspontját kifejti, vagyis, ha a jogszabálysértésre való hivatkozása indokait is ismerteti. Emellett a fellebbezési kérelem e tartalmi elemei meghatározzák a fellebbezési eljárás tartalmi és perjogi kereteit. A felperes fellebbezésében az elsőfokú ítéletet eljárási és anyagi jogi jogszabálysértésekre hivatkozással egyaránt támadta.

[41] A fellebbezés sorrendjétől eltérően elsőként a per főtárgya vonatkozásában a vitatott eljárási jogszabálysértéseket illetően foglalt állást az ítéltábla, ekörben azonban a megjelölt jogszabálysértések behatárolták a másodfokú bíróság vizsgálati kereteit. A felperes az alperes rosszhiszemű eljárása körében hivatkozott a Kp. 3.§ és a Pp.4.§-5.§-ok megsértésére, azonban a tanúvallomások közötti ellentmondás és a mellőzött bizonyítás körében jogszabálysértést egyáltalán nem jelölt meg, emiatt azt az ítéltábla sem bírálhatta felül. Mivel tehát a fellebbezésben az elsőfokú bíróság tényállása megállapítását és bizonyítékértékelési tevékenységét a felperes jogszabálysértéssel nem támasztotta alá, így nem jelölte meg a Kp. 78. § (1) bekezdése, Pp. 265.§, 268. §, 279. § (1) bekezdése, 346. § (4)-(5) bekezdései sérelmét, emiatt az ítéltábla az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást vette figyelembe és a bizonyítékok nem megfelelő mérlegelését vizsgálni nem tudta.

[42] Az alperes által feltételezett rosszhiszemű eljárás alátámasztására a fellebbezésben foglaltak nem szolgáltak elég alappal, mivel ekörben a felperes azt kifogásolta, hogy a perbeli tanúk egy munkaanyagban megismerték a per iratanyagát, ennek ellenére a törvényszék a tényállást a meghallgatott tanúk írásbeli és szóbeli tanúvallomására alapította. A Kp. 3. §-a és a Pp. megjelölt szakaszai a felek kötelezettségeiről rendelkeznek, így az arra alapított hivatkozás nem támasztja alá az elsőfokú bíróság jogszabálysértő eljárását; a felperes hivatkozása az alperes igazmondási kötelezettsége és a jóhiszemű eljárás követelménye megsértésének állításával a közigazgatási perben hozott ítélet jogszerűségét nem cáfolja. Ekörben a másodfokú bíróság megjegyzi, hogy a tisztességes eljárással foglalkozva az Alkotmánybíróság 3025/2016. (II. 23.) AB határozatában kifejtette „az Alkotmánybíróság korábbi döntései szerint egy eljárás tisztességét mindig esetről esetre lehet csak megítélni a konkrét ügy körülményeinek figyelembevételével, ettől függetlenül ugyanakkor nevesíteni is lehet számos olyan körülményt, amelynek az eljárásnak meg kell felelnie ahhoz, hogy tisztességesnek minősüljön (indokolás [19] pont). A polgári peres eljárásban ilyen követelmény – a hivatkozott AB határozat szerint – a bírósághoz fordulás joga, a tárgyalás igazságosságának biztosítása, a tárgyalás nyilvánossága, a bírói döntés nyilvános kihirdetése, a törvény által létrehozott bíróság független és pártatlan eljárása, valamint a perek észszerű időn belül való befejezése (indokolás [19]). Jelen perben az eljáró bíróság részéről ezzel összefüggésben jogszabálysértésre nem került sor, a törvényszék az eljárást szabályosan folytatta le, részletesen ismertette a felperes érdemi és eljárásjogi kifogásainak megalapozatlanságára vonatkozó álláspontját, amelyek megfeleltek a jogszabályi előírásoknak. A tisztességes eljáráshoz való jog megsértését megállapítani nem lehetett. A

bíróság a Pp. 263. § (1) bekezdése szerint – törvény eltérő rendelkezése hiányában – alakszerű bizonyítási szabályokhoz, a bizonyítás meghatározott módjához, vagy meghatározott bizonyítási eszközök alkalmazásához nincs kötve, szabadon felhasználhatja a felek előadásait, valamint minden bizonyítékot, amely a tényállás megállapítására alkalmas. Nincs akadálya a tényállás megállapítása során a közvetetett bizonyítékok figyelembevételének sem (Kúria Gfv.VI.30.190/2022/5., megjelent: BH2022. 301.). Annak megítélése, hogy a bizonyítási eszközök – jelen esetben a tanúvallomások – kellően alátámasztják-e az alperes védekezése szempontjából jelentőséggel bíró tényeket, a bizonyítási eszközök hitelességét (annak fokát), a bizonyítékok bizonyító erejét (bizonyító értékét) érintő kérdés. A bíróság a Pp. 279. § (1) bekezdése szerinti tevékenysége során a bizonyítás eredményét mérlegelve értékeli a tanúvallomás hitelt érdemlő voltát, ezáltal a bizonyíték meggyőző erejét (Kúria Pfv.II.20.257/2023/8.), mindezt azonban az ítéltábla a fentebb kifejtett felperesi mulasztás miatt nem vizsgálhatta. Köztudomású, hogy a kereseti kérelem megalapozottságának eldöntéséhez azokat a személyeket lehet a bizonyítási eljárásban tanúként meghallgatni, akik a perbeli - jelen esetben a foglalkoztatási jogviszonyban felmerült - eseményekkel összefüggésben tudomással bírnak. A következetes bírói gyakorlat szerint önmagában az, hogy a közszolgálati perben meghallgatott tanúk a munkáltató alkalmazásában állnak, vagy vele gazdasági kapcsolatban állnak, elfogultságot nem jelent. Ezért önmagában az a körülmény, hogy a tanúk olyan személyek voltak, akik az alperes alkalmazottai, a perbeli esetben elfogultságot nem eredményeztek. A tanúk vallomásaikat a hamis tanúzás következményeinek ismeretében tették [Pp. 292. § (3) bekezdés], de emellett a tanúnak a félhez való kapcsolata és vallomásuknak tartalma a Pp. 346. §-ának (5) bekezdése értelmében egyébként is a bíróság mérlegelése alá esett. Általában tehát nincs lehetőség arra, hogy a tanúk feltételezett elfogultságára utalással a bíróság a tényállás megállapításához szükségesnek látszó bizonyítást mellőzze.

[43] A felperes az ítélet anyagi jogi felülbírálata körében arra hivatkozott, hogy a 2023. október 30-án részére, – a gyermekgondozás miatti illetmény nélküli szabadsága és a rendelkezési állománya megszűnését követően – felajánlott a működési igazgató közvetlen irányítása alatti kiemelt főreferensi beosztást tartalmazó új állománytáblázat nem volt hatályos és érvényes, valamint annak jogszabályba ütközése folytán fennálló semmisségére is hivatkozott; amely alapján a felajánlott és elfogadott beosztás sem létezett.

[44] A Hszt. 2.§ 4. pontja alapján az állománytáblázat: a rendvédelmi szerv szervezeti egységénél rendszeresített szervezeti elemeket, a rendszeresített szolgálati beosztásokat, azok besorolását, az azokban rendszeresített rendfokozatokat, valamint az azok ellátásához szükséges képesítési, képzettségi, végzettségi és egyéb követelményeket meghatározó okmány; az állománytáblázat tartalmazhatja a rendvédelmi szerv által más foglalkoztatási jogviszonyban foglalkoztatott személyekkel betölthető munkakörökre vonatkozó adatokat is. A definíció alapján megállapítható, hogy az állománytáblázat önmagában nem közjogi szervezetszabályozó eszköz, hanem egy belső igazgatási, nyilvántartási okmány (táblázat). Az Országgyűlési Őrség állománytáblázatát (szervezeti és létszámadatait) a vonatkozó szabályozás, az 56/2012. BMr. alapján általában az hivatal elnöke hagyja jóvá. A házelnök dönt minden olyan strukturális és létszámot érintő változásról, mint a rendszeresített beosztások számának módosítása, az állománykategóriák átminősítése vagy a beosztási kategóriák megváltoztatása. Az elnöki jóváhagyás alól kivételt képeznek azok a technikai jellegű állománytáblázat-módosítások, amelyeket az Országgyűlési Őrség parancsnoka önállóan is jóváhagyhat. Az 56/2012 BMr. 54.§ (2) bekezdése meghatározza az Országgyűlési Őrség állománytáblázata kötelező tartalmi elemeit. A (3) bekezdés alapján az

állománytáblázatban fel kell tüntetni a hatálybalépésének dátumát, módosítás esetén a módosítás hatálybalépésének dátumát. Az 55.§ (3) bekezdése alapján az állománytáblázatot és annak módosítását – a (4) bekezdésben meghatározott kivételekkel – az hivatal elnöke hagyja jóvá. A 335/2005. Kmr. 53. §-a szerint a papíralapú irat akkor minősül hiteles kiadmánynak, ha az arra jogosult személy sajátkezűleg aláírja, és az aláírása mellett azon a szerv hivatalos bélyegzőlenyomata is szerepel.

[45] Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a 2023. október 1-jétől hatályos új állománytáblázat érvényesen létrejött, amelynek csupán amiatt volt jelentősége a perben, mert az abban rögzített, átcsoportosítással létrehozott, az alperes Működési Igazgatóságán rendszeresített főreferensi beosztás felajánlása során, - a szolgálati panaszban és a keresetben is állítottn - az alperes nem ejtette és tartotta tévedésbe a felperest, valamint erre tekintettel a jogviszonyt módosító parancs jogszabályba ütközésre alapított semmissége sem volt megállapítható. A fellebbezési ellenkérelem helyesen mutatott rá arra, hogy a felperes a szolgálati panaszában és az elsőfokú eljárás során sem állította az állománytáblázat jogszabályba ütközésre alapított semmisségét, hanem az állományparancs semmisségén alapuló érvénytelenségére hivatkozott; ekörben fellebbezési érvelése egyébként a Kp. 100.§ (3) bekezdésébe is ütközött.

[46] A 2023. október 1-jével hatályba lépő állománytáblázat érvényes létrejöttét a felperes által sem vitatott házelnöki aláírás és pecsét tanúsítja, annak közokirati bizonyító ereje folytán az abban foglaltak valóságát is igazolja. A Pp. 323.§ (2) bekezdése szerint a közokiratot az ellenkező bizonyításáig valódinak kell tekinteni. A (3) bekezdés szerint a közokirat teljes bizonyító erővel bizonyítja, hogy a kiállító a benne foglalt intézkedést megtette vagy határozatot a benne foglalt tartalommal meghozta, a közokirattal tanúsított adatok és tények valóságát, a közokiratban foglalt nyilatkozat megtételét, annak idejét és módját. Az elsőfokú bíróság ezért alappal fogadta el a védírat A/2 mellékleteként csatolt a házelnök jóváhagyó aláírásával és pecsétjével ellátott állománytáblázat érvényességét, annak 2023. október 1-től megjelölt hatályba lépése napjával, amely egyúttal az abban rögzített és felperesnek felajánlott kiemelt főreferensi beosztás valóságát és létezését is igazolja. Ugyanezt igazolja a beosztás személyzeti megbeszélésen való munkáltató általi felajánlása, valamint a kinevezésmódosítással a felperesnek e beosztásba való helyezése, és a jogviszonya fennállása (szabadsága) alatt járandóságai e beosztásnak megfelelő számfejtése és kifizetése.

[47] A felperes által az új állománytáblázatot érintően kifogásolt az 56/2012 BMr.54.§ (4)-(5) bekezdésében rögzített iktatási, nyilvántartási és őrzési kötelezettség teljesülése, illetve az adminisztratív hibaként elismert RZS rendszerbe való utólagos feltöltése nem hatottak ki az érvényes és hatályos új állománytáblázatban rögzített és felperesnek felajánlott kiemelt főreferensi beosztás elfogadására, valamint a kinevezés-módosítás és átadott munkaköri leírás érvényességére, miután az iktatási és nyilvántartási kötelezettség teljesítése nem érinti az állománytáblázat érvényességét és hatályát. Az alperes a peradatok szerint az alkalmazottak nyilatkozatától függetlenül a 2025. február 6-án érkezett nyilatkozatban (14.szám) bemutatta, hogy az új állománytáblázat előterjesztése és annak jóváhagyása körében 2023. szeptemberében milyen eljárási cselekmények történtek, amelyhez csatolta A/1-8-ig a tényállításainak okirattal való alátámasztását, ezen felül 2025. október 10-én csatolt (28.szám) további, az új állománytáblázat belső informatikai rendszerbe való feltöltését igazoló alperesi nyilatkozatot és okirati bizonyítékot is. Az hivattalla általi nyilvántartási és őrzési kötelezettség mikénti teljesülésének vizsgálata e per keretein kívül esett.

[48] A fellebbezésben a felperesnek felajánlott beosztást közvetlenül nem érintő egészségügyi tevékenység végzéséhez szükséges szervezeti (egészségügyi- és pszichológiai csoport) elem új állománytáblázattal való létrehozásával összefüggő érvelés sem vezetett eredményre az alábbiak szerint. A peradatok alapján igazolást nyert, hogy a kiemelt főreferensi beosztás átcsoportosítással történő létrehozása, valamint az új szervezeti elem és ahhoz kapcsolódó új beosztások kialakítása egy állománytáblázatban valósultak meg 2023. október 1-jei hatállyal, ezért annak az 56/2012 BMr. 55. § (1) bekezdés aa) pontja szerinti jóváhagyására, az új szervezeti elem miatt a házelnök által jogszerűen került sor. Nem volt jelentősége, hogy a perben az alperes arra esetenként új állománytáblázatként vagy az állománytáblázat módosításaként hivatkozott, mivel maga a jogszabály is akként rendelkezik, hogy az állománytáblázatot és annak módosítását – meghatározott kivételekkel – az hivatal elnöke hagyja jóvá. A felperes arra irányuló érvelését, hogy az egészségügyi csoport 2024. január 1-jétől való tényleges működésének megkezdése okán az állománytáblázat 2023. október 1-jétől új állománytáblázattal ne lett volna módosítható, jogszabálysértéssel nem tudta alátámasztani. Önmagában a Hszt. 2.§ 4. pontja és az 56/2012 BMr. 54. § (2) bekezdés b) pontja nem zárja ki, hogy olyan szervezeti elem és ahhoz tartozó beosztások kialakítására kerüljön sor, amely tényleges működését, a működési engedély alapján nem azonnal az állománytáblázat módosításával, hanem pár hónappal később 2024. január 1-jével kezdi meg, ehhez igazodóan az új beosztások betöltése is időben attól eltérhet. Az elsőfokú bíróság helyesen mutatott rá arra, hogy e szervezeti kialakítás és beosztások létrehozása szükséges előfeltétele a tényleges működés megkezdésének, a beosztások pályáztatásának és betöltésének. Mindez a felperesi beosztástól elérő, az új szervezeti egységhez közvetlenül kapcsolódó egészségügyi tevékenységre vonatkozó beosztásokat érintette. A felperes éppen arra hivatkozott, hogy olyan szolgálati beosztásba nem lehet senkit kinevezni, ami az állománytáblázatban nincs rendszeresítve. A fellebbezés ugyancsak alaptalanul érvelt azzal, hogy az új egészségügyi szervezeti egység 2024. január 1-vel jött létre, miután azt a 2023. október 1-jétől hatályos állománytáblázat tartalmazta és a felperes állításával szemben az elsőfokú bíróság nem vont le ekörben ellentmondó következtetést. Az egészségügyi csoport tevékenysége, hatósági engedély alapján 2024. január 1-től való tényleges megkezdéséhez igazodó SZMSZ és ügyrend módosítások sem hatottak ki a működési igazgató közvetlen irányítása alatt álló felperesi beosztásnak az állománytáblázat 2023. október 1-jétől kezdődő hatálybalépésével való létezésére, a felajánlott és elfogadott beosztáshoz tartozó munkaköri feladatokat ugyanis nem a fenti szabályzatok rögzítik, hanem a munkaköri leírás tartalmazza.

[49] Mindezek alapján a fellebbezés ügy érdemét érintő érvei nem döntötték meg az elsőfokú ítéleti álláspontot, így a másodfokú bíróság nem látott lehetőséget a döntés érdemének megváltoztatására vagy az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére.

[50] A felperes perköltségre vonatkozó érvelése megalapozott volt. A döntését a törvényszék a felperes pervesztessége okán a Kp. 35.§ (1) bekezdés alapján alkalmazandó Pp.83.§ (1) bekezdésére alapítva hozta meg és kötelezte az elsőfokú alperesi perköltség megfizetésére a felperest, amelynek összegét nem az alperes felszámítása szerint a régi IMr. alapján, hanem a 2025. február 8-tól hatályos IMr. 2.§ (3) bekezdése szerint 645.000 forintban állapította meg.

[51] Az IMr. 2.§ (3) bekezdés a)-b) pontja értelmében a kamarai jogtanácsos által képviselt fél kamarai jogtanácsosi költségként a 3. § szerinti munkadíj, valamint a képviselőlet ellátásával

összefüggésben felmerült, indokolt készkiadások együttes összegét számíthatja fel. A 3. § (1) bekezdés a) pont szerint a polgári és közigazgatási perben, valamint egyéb közigazgatási bírósági eljárásban, továbbá a jogegységi panasz eljárásban az ügyvédi vagy kamarai jogtanácsosi munkadíj (a továbbiakban együtt: munkadíj) összege 10 millió Ft-ot meg nem haladó pertárgyérték esetén a pertárgyérték 5%-a, de legalább a (2) bekezdés szerinti minimális munkadíj. A 4. § (6) bekezdése alapján a bíróság kérelemre, indokolt esetben a 3. § alapján felszámított munkadíjat magasabb összegben is megállapíthatja. A bíróság döntését részletesen indokolni köteles, tartalmi elemzéssel alátámasztva, hogy a felszámított munkadíj – figyelemmel a munkadíjban érvényesített általános költségekre, valamint az elvégzett munka mennyiségére és egyedi jellemzőire – mely körülmények alapján nem áll arányban a ténylegesen elvégzett ügyvédi tevékenységgel. Miután a kereset benyújtásakor még a régi IMr. volt hatályban, ezért az elsőfokú perköltségről nem az IMr., hanem az alperes felszámítása szerinti korábban hatályos rendelet volt az irányadó, azonban önmagában a téves jogszabályi hivatkozás nem vezetett a döntés jogellenességére. Azt kellett vizsgálni, hogy az alperes miként számította fel a perköltségét és annak emelt összege indokolt és arányos volt-e a kifejtett tevékenységgel, valamint ekörben az elsőfokú bíróság indokolása eleget tett-e az irányadó jogszabályi követelményeknek. Az alperes perköltségét a vonatkozó jogszabályra utalással a régi IMr.3.§ (2) bekezdés a) pontja szerint a pertárgyérték alapulvételével kívánta érvényesíteni 254.293 forint összegben, azonban a 31. számú, 2025. december 8. napján érkezett beadványában az ügy bonyolultsága okán a perköltség régi IMr. 3.§ (6) bekezdése szerinti magasabb összegben való megállapítását kérte. Előadta, hogy az alperesi beadványok 30 oldalt, míg a felperes részéről benyújtottak 37 oldalt tettek ki addig, valamint a tárgyalások időtartama 15 óra volt. Az alperesi beadványok oldalanként 10.000 forinttal (300.000 forint) a felperesi beadványok áttanulmányozására oldalanként fél óra (185.000 forint) olvasásra fordított idővel számolva, valamint a tárgyalási óránként 10.000 forint (150.000 forint) felszámításával 635.000 forintot kért megállapítani.

[52] Az elsőfokú bíróság a fenti 635.000 forinthez az utolsó tárgyaláson további felszámítással hozzáadott további egy óra (10.000 forint) tárgyaláson részvétellel felmerült összesen 645.000 forint perköltségben marasztalta a felperest, indoklása szerint a kért összeget nem találta eltúlzottnak a kifejtett jogi képviseleti munka és a beadványok, továbbá a perben tartott tárgyalások száma alapján. Nem értett egyet azzal, hogy kizárólag az alperes magatartása miatt került sor a tanúk meghallgatására, mivel a bíróság helyezkedett arra az álláspontra, hogy a tanúk személyes meghallgatása indokolt, nyilatkozatuk okirattal nem volt helyettesíthető. Az alperesen volt a bizonyítási teher, aki a bíróság kioktatása alapján terjesztette elő indítványát a meghallgatásokra, amit a bíróság fogadatosított, így a megnövekedett tárgyalási idő költsége nem terhelte.

[53] A régi IMr.3. § (1) bekezdése alapján a fél a 2. § (1) bekezdés a) pontjától eltérően a munkadíj összegét a (2)–(6) bekezdésben foglaltak figyelembevételével is felszámíthatja. A (2) bekezdés a) pontja szerint a polgári és közigazgatási perben, valamint egyéb közigazgatási bírósági eljárásban a munkadíj összege 10 millió Ft-ot meg nem haladó pertárgyérték esetén a pertárgyérték 5%-a, de legalább 10.000 Ft. A (6) bekezdés alapján a munkadíj megállapítása során a munkadíj összegét a bíróság indokolt esetben mérsékelheti, ha az nem áll arányban a ténylegesen elvégzett ügyvédi tevékenységgel. A bíróság a munkadíjat – különösen az ügy bonyolultsága esetén – a (2)–(5) bekezdésben meghatározott összegnél magasabb összegben is megállapíthatja. A bíróság a munkadíj eltérő összegben történő megállapítását indokolni köteles. Miután az elsőfokú bíróság nem adta kellő és jogszerű indokát, hogy a pertárgyérték alapján felszámított perköltség összegéhez képest, annak felemelését mely szempontok

alapján találta megalapozottnak, ezért a másodfokú bíróság azt megváltoztatta és a pertárgyérték szerint számított összegre leszállította. A perköltség felemelése körében, ahogyan a mérséklés esetében is önmagában a beadványok terjedelme és a megtartott tárgyalások száma nem tükrözi az ügy bonyolultságát és a pertárgyérték alapú számítástól való eltérést sem indokolja.

[54] Mindezek alapján a másodfokú bíróság a Kp. 109.§ (2) bekezdés alapján a perköltséget érintő jogszabálysértés miatt az elsőfokú bíróság ítéletét részben – az ítélet fő tárgyára vonatkozó rendelkezése helybenhagyása mellett – megváltoztatta.

[55] A Fővárosi Ítéltábla a peres felek másodfokú eljárásban felmerült költségéről való rendelkezést a Pp. 82.§ (3) bekezdése alapján mellőzte. A felperes másodfokú perköltségét a Pp. 81. § (2) bekezdése és az IMr. 2.§ (1) bekezdése alapján szabálytalanul számította fel, mert a fellebbezésben kért 40.000 forint munkadíj +áfa, valamint a fellebbezés megírására és beküldésére további 5 munkaóra felszámítása az elsőfokú perben csatolt megbízási szerződés alapján nem igazolható. A megbízási szerződés a fellebbezés írására 80.000 ft/fellebbezést jelöl meg, a perrel kapcsolatos egyeztetés és megbeszélésre minden megkezdett órára 25.000 ft-ot rögzített. Ugyanakkor az általa felszámított 40.000 forint ügyvédi munkadíj a megbízási szerződésben nem került kikötésre, a fellebbezés írásával felmerült 5 óra munkadíj ugyancsak nem igazolható, mivel a fellebbezés megírására fix összegű munkadíjban állapodtak meg a felek, azonban a felperesi felszámítás nem ezt tartalmazta. Az alperes jogi képviselőjével felmerült perköltség összegét tévesen nem a 2025. február 8-tól hatályos, IMr. szerint, a pertárgyértékre figyelemmel jelölte meg, csupán a régi IMr. 3.§ (5) bekezdésében foglalt 50%-os szabályra utalást jelölte meg, amit az új díjrendelet nem vett át, így a felszámítás alkalmatlan a pernyertességéhez igazodó rész-perköltsége megállapítására.

[56] A munkavállalói költségkedvezményre jogosult pervesztes felperes helyett az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 39. § (1) bekezdésében és 46. § (1) bekezdésében meghatározott mértékű (375.080 forint), míg az Itv. 5.§ (1) bekezdés c) pont alapján személyes illetékmentes alperes helyett felmerült 31.256 forint részilletéket a tárgyi költségfeljegyzési jogos perben a Kp. 99. § (3) bekezdés és 35. § (1) bekezdés folytán alkalmazandó Pp. 102. § (1) bekezdés c) pontja alapján az állam viseli.

[57] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (1) bekezdésében foglalt rendelkezés zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2026. május 13.

dr. Drávecz Margit Gyöngyvér s.k.
a tanács elnöke

dr. Stumpf-Rádai Ágota s.k.
előadó bíró

dr. Tóth László s.k.
bíró